Zus & Zo

De maandelijkse column voor het 'Karooke', het lijfblad van de Vrije Basisschool 'de Mozaïek' in Kessel-Lo. Vol met beschouwende gedachten over het wel en wee in het leven van de Grote en de Kleine Zus.
Hun ervaringen en belevingen, geïnterpreteerd en verteld door de mama. Met illustraties van Wäsp.

Spiegel

‘Mamaaah!’ Het is zaterdagnamiddag. Het druilweer houdt ons binnen. En het is prijs. ‘Zij heeft die Barbie van mij afgepakt!’ roept de Grote Zus me toe. ‘Dat is niet waar!’ zegt de Kleine Zus snel. ‘Jawel! Dat is wél waar!’ Ik kijk hen beiden afwachtend aan. En de Kleine Zus capituleert: ‘Ok. Ik had het een beetje afgepakt… Maar zij had gisteren de roze stift van mij afgepakt!’ Waarop de Grote Zus een nieuw verwijt uit vroegere dagen in de strijd gooit.

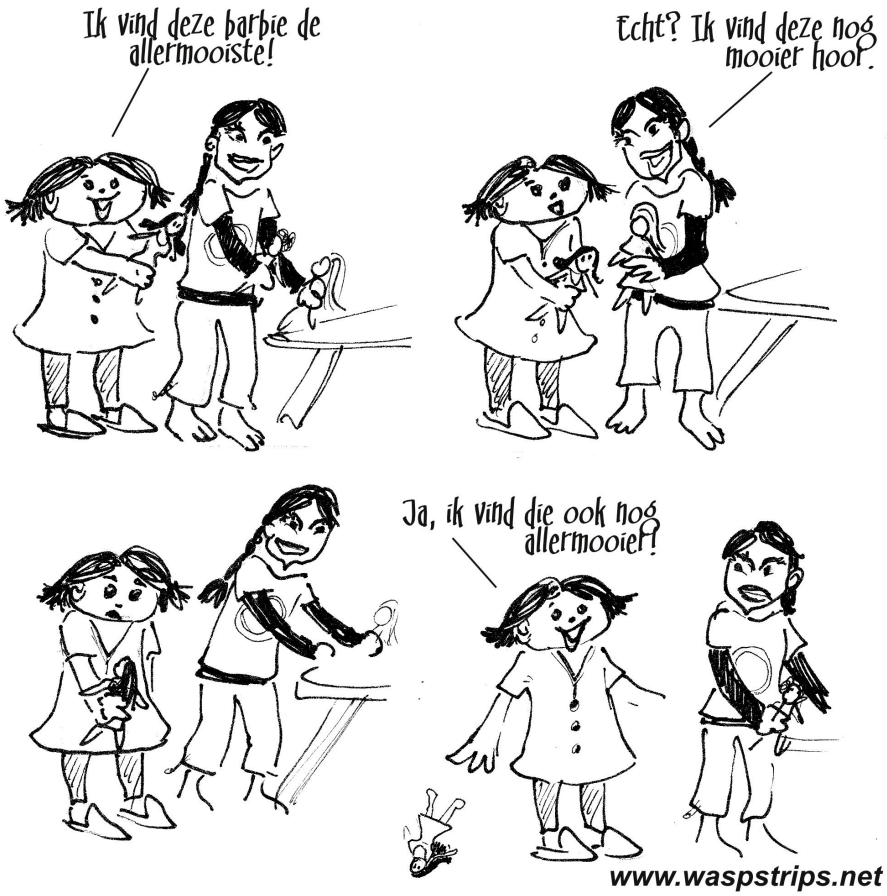

En met hun smekende blik promoveren ze mij tot Rechtvaardige Rechter in het Barbieconflict. Het probleem is niet het gebrek aan speelgoed. Het huis ontploft van de Barbies, stiften en andere speelgoedgewijze oorzaken van zussenstrijd. Het punt is net dat ze vaak met exact hetzelfde willen spelen. Gewoon, omdat de ander het heeft. Hun wensen en verlangens voltrekken zich voortdurend in de spiegel van de ander. En in de kern van hun bestaan cirkelen ze om elkaar heen. Als twee dansende vuurvliegjes.

Soms lijkt het alsof ze geen moment zonder elkaar kunnen. Als de een het poppenspel eventjes onderbreekt voor een bezoek aan het Kleinste Kamertje, mag dit van de ander niet te lang duren: ‘Zeg dat duurt precies wel al efkes. Ik ga eens kijken.’ Even later tref ik de zussen al taterend in de badkamer aan, hebben ze ondertussen van pot gewisseld, en werden de Barbies erbij gesleept om hun rollenspel voor te zetten. Bij het binnenkomen kijken ze me beiden aan met een blik van ‘Ga jij eens even weg. Wij willen hier wat privacy!’
Op andere momenten lukt het maar niet met elkaar. Dan wisselt de Grote Verbondenheid voortdurend af met zussenoorlogen van de bovenste plank. Niet met en niet zonder. Zwart en wit. Water en vuur. Is de Grote Zus op scoutsweekend, dan is de Kleine Zus haar Noorden kwijt. Is ze ‘Eindelijk!’ terug, dan vliegen ze elkaar in de armen. Totdat ze mekaar dan weer pijn doen en er luid schellend een ‘Mamaaah!’ volgt. De wereld heeft een breed scala aan gezinsdiplomatische adviezen in aanbod.

Opvoedkundige boeken, krantenartikels, lifestylemagazines, het wereldwijde web. Alle bevatten ze een schat aan informatie. En als je in deze Grot van Aladdin de weg kwijtraakt, kan een ouderwets ‘Hoe-deden-jullie-dit-vroeger-bij-ons?’-telefoontje naar de eigen ouders bijzonder verfrissend zijn. En met een klassieker uit mijn eigen kindertijd kan ik het poppenconflict oplossen: ‘Eentje verdeelt de Barbies in twee groepjes. De ander mag als eerste kiezen.’

In deze grijze novemberdagen helpt ook de Sint een handje mee. Al knippend, plakkend, schrijvend en tekenend worden speelgoedfolders omgetoverd tot een persoonlijk portfolio van dromen en wensen. Die zaterdagavond wordt hun flinkheidsstatus voor het eerst getoetst door het zetten van de ‘oefenschoen’. De start van enkele try-outs, vooraleer het Grote Gebeuren over enkele weken zal plaatsvinden. En het lukt. Die avond scheert de flinkheidsbarometer hoge toppen! Geen spoor van gesmos, getreuzel, getreiter of gedrein.
Zondagochtend verloopt alles vredig. De meisjes hebben de vuurdoop van dit Sintjaar overleefd met een glacéke, een chocolademunt en een guimauveke als buit. Dat belooft alvast veel goeds! Vrolijk en rustig spelen ze een gezellig rollenspel met hun playmobilpoppetjes.

‘Mamaaaah!’ hoor ik plots. ‘Kom gauw!’ ‘Oh, nee,’ denk ik. ‘Dat heeft niet lang geduurd.’ ‘Awel, dames. Wat is het nu weer?’ vraag ik licht geïrriteerd. ‘Oh, dat was niet op jou hoor’, zegt de Grote Zus. ‘We spelen dat de kindjes ruzie maken en dat ze de mama roepen…’
En al luistervinkend hoor ik de Kleine Zus met een plechtige mama-stem zeggen ‘Eentje verdeelt het speelgoed. De ander mag als eerste kiezen.’ Het spiegeleffect van hun bestaan? Wel ja. Soms houden zij ook mij een spiegel voor…

Wäsp
www.waspstrips.net